

Als

aardse banden
breken

stijgt 'smensen

Ziel

naar

godes

wereld op

In dankbare herinnering aan

WILHELMINA BUSCH

Weduwe van

Theodorus Wilhelmus Deeterink

Geboren te Buurse 16 november 1884, in de Heer
ontslapen 27 maart 1968 en op het parochiekerkhof
begraven op 30 maart 1968.

Voor degene, die heengaat, is 't sterven iets wat
hij of zij niet bewust ervaart: het sterven zelf
immers brengt voor de betrokkene een toestand
van bewusteloosheid mee.

Voor degenen die achterblijven rijst dan onmid-
dellijk de vraag: waar is nu onze overleden dier-
bare, met wie we enige tijd tevoren nog een, zij
het gebrekkig, gesprek hebben gevoerd?

Dat de overledene voortleeft geloven we vanuit de
H. Schrift, al heeft deze niet de bedoeling om
ons precies in te lichten over het hóé, van dat
andere leven. Het enige wat zij ons leren wil is,
dat God de mens tot Zich roept in de dood. In
de tijden die nog niet zo lang achter ons liggen,
heeft men gedacht en gesproken van „scheiding
van ziel en lichaam” en men formuleerde dat
met de woorden: „na de dood blijft de ziel ge-
scheiden voortbestaan”. Maar degene die nadacht
heeft dit altijd een onbevredigende oplossing ge-
vonden, eenvoudig omdat een „ziel” alleen of

een „lichaam” alleen geen mens is. Daarom ge-
bruiken we nu liever een andere formulering die
ook op bijbelse gegevens berust en wel op het
feit dat de Bijbel de ziel nooit geheel los van
iedere lichamelijkheid denkt. En ook wij mo-
derne mensen kunnen dat niet.

Wát iemand is, hangt zozeer ook met zijn lichaam
samen, dat wij ons niet een los „ik” zonder een
band met zijn eigen lichaam kunnen voorstellen
Lees zelf maar eens onbevangen wat er in de
H. Schrift staat. Van Jezus lezen we: „Hij is
verrezen”. Van anderen die gestorven zijn staat
er: „zij ZULLEN herleven” (Kor. 15: 22). Dan
is er Jezus' woord tot de moordenaar aan het
kruis: „Heden ZULT gij met Mij zijn in het
paradijs” (Luc. 23: 43). En Paulus spreekt in 2
Kor. 5: 8 ook van: „onze intrek nemen bij de
Heer”. Zouden we uit al deze woorden het voort-
leven na de dood niet mogen omschrijven als
„het ontwaken als een nieuwe mens”.

Dat nemen wij dus ook aan van deze overledene:
„zij is gaan slapen”, „zij zal herleven”, „zij
heeft haar intrek genomen bij de Heer”, zij is
begonnen te leven bij God.

Is het mysterie van de dood, zó verkondigd, niet
een bemoediging en troost voor allen die leven,
en vooral voor diegenen, die een dierbare over-
ledene, zo node gemist, begeleiden naar haar
laatste rustplaats? (Gedachte ontleend aan de
Katechismus voor Volwassenen, blz. 554, 555,
556).

Zij ruste in vrede.